JENNY

ELLER

ÅNGBÅTSFÄRDEN,

DRAMATISERADT ÄFVENTYR PÅ SJÖN I EN AKT
MED CHÖRER OCH KUPLETTER

AF

AUGUST BLANCHE.

(*Gifvet å Kongl. Djurgårdsteatern Sommaren* 1845).

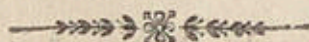
STOCKHOLM.
HÖRBERGSKA BOKTRYCKERIET,
1845.

5

Personer:

Ett lejon	spelas af	Hr Lagerqvist.
Friherrinnan	»	Fru Isberg.
Fröken, hennes dotter .	»	Fru. Wilson.
Skomakar-Åldermannen	»	Hr Broman.
Magistern, hans son .	»	Hr Happe.
Garfvaren	»	Hr Sjöberg.
Ångbåtskaptenen . .	»	Hr Andersson.
Machinisten	»	Hr Albom.
En Jungfru, hans fästmö	»	Fru Deland.
En gesäll	»	Hr Deland.

Flere passagerare af båda könen. Styrman och besättning.

(*Theatern föreställer relingen och däcket af en ångbåt i full fart på Mälaren med omvexlande stränder, förmedelst rörlig fond. Vid ridåns uppgång sitta de bättre passagerarne på soffor, å akterdäck placerade, medan de sämre jemte besättningen hålla sig på fördäck. På ställningen öfver hjulhusen står kaptenen med roparn i handen och vid rodret en matros. En annan matros langar ner ved i machineriet och en uppasserska serverar å akterdäck thé åt Damerna.*)

Chör.

(Sång N:o 1.)

Mel.: "*Blåsen nu alla*" etc.
(ur *Fredman*.)

Se himlabågen
Och lugnade vågen
Klara stå!
Glädjen lifvar hågen
På bölja blå.
Mälarens rika strand
Bjuder på sköna land,
Och vestern af solen pryds med en gyllne rand —
Qväll och dag stå hand i hand.

Kapten (*talar i roparn*).

Pass på rodret! styrbord om tegelbåten.

Matrosen (*vid rodret*).

Styrbord ja!

(*Kaptenen går ner till akterdäck*).

Chör.

Se himlabågen etc.

Gesällen (*på fördäck*).

Mel.: "*O Emma min vän*" etc.

Bland alla de ordspråk på jorden här finnas
Förtjenar ett enda att främst bland dem minnas;
Det ordspråket står:
Hvad den ångbåten går! :|:

När frun hos de öfriga fruar skall gästa,
Då pratar hon jemt och förtalar sin nästa,
Ty ordspråket står: etc.

När mannen blir gammal och ovig och diger,
Han slår sig på ro hos herr Pohl eller Kriger,
Och ordspråket står:
Hvad den ångbåten går! :|:

Friherrinnan.

Hur långt tror ni att vi kan ha qvar till Stockholm än?

Lejonet.

Jag imaginerar mig att vi ha ungefär två mil qvar — det är ju Björkfjärden det här, eller hur, herr kapten?

Kapten (*utvisar ställena*).

Ja, och der babord om fartyget har herrskapet Eckerö-landet med sin vackra kyrka på udden derborta.

Lejonet.

Det är ju första resan det här nya ångfartyget gör? — —

Kapten.

Ja.

Fröken.

Och man har gifvit fartyget namnet Jenny — samma namn som bäres af nordens största sångerska.

Kapten.

Jag skulle tro, att det var det vackraste namn man kunde få tag i. Konstruktionen är så till vida egen som allt går så lugnt till om bord. Inte hör man det minsta buller af machineriet och knappast en gång skoflarnas plaskande. Till och med utländningen afundas oss detta ståtliga fartyg.

Lejonet.

De bygga charmanta fartyg i Motala verkstad — jag har tänkt köpa mig några aktier i Motala, ty man påstår att de komma att ge minst 100 procent om 200 år.

Friherrinnan.

Ni kan inte föreställa er hvad jag är sjösjuk, bara det blåser det allraminsta.

Lejonet.

Det är vissa magar — förlåt att jag begagnar ett så simpelt uttryck — som riktigt ä torrterade af sjön. — När jag i fjol sommar reste till Paris och London, för min helsas skull, så blåste det horribelt på franska kanalen. Alla herrar och damer ombord lågo om hvarandra i ett komplett sanslöst tillstånd — jag var den enda som inte var malade — jag sprang ifrån den ena till den andra — jag hade tolf eau-de-cologne-flaskor med mej och alla strök åt — — man kallade mig allmänt för det svenska lejonet och detta förtjuste mig på mitt fosterlands vägnar — — excusez moi, cigarr-röken måtte väl inte genera mitt nådiga herrskap?

Friherrinnan.

Ach! i den friska luften, min herre, är cigarr-rök rigtigt gudomlig. Men tänk nu om alla biljetterna till spektaklet ä upptagna — tänk om vi inte få höra mamsell Lind — hvad hade vi då för vår resa?

Lejonet.

Det är inte passibelt, hennes nåd, men i hvad fall som helst, om jag också skulle våga mitt eget lif vid luckan, så ska jag ha biljetter — behagar herrskapet en apelsin? — — det fägnar mig — jag skall straxt ha den äran (*går från akterdäck ned åt förn*).

Friherrinnan (*till Fröken*).

En för söt och älskvärd kavaljer! han är just en prydnad för vår ort. Också kallas han med

skäl för hela Westmanlands lejon, eller hur tycker du, min Aurora?

Fröken.

Åh ja, han går väl an — men ändå —

Friherrinnan.

Är han, gubevars, ingenting mot din välsignade magister, som du ännu är förtrollad i. Visst var han som informator i vårt hus ganska snäll och har rätt vackra kunskaper; men aldrig kan det falla mig in att ta en sådan parveny, som han, in i vår familj.

Fröken.

Det vore likväl den första i vår familj som hade kunskaper.

Skomakare-Åldermannen (*på för-däck*).

Kan det vara möjligt, att di på Oprakällarn i Stockholm tar en hel tolfskilling för en fattig sup och ett glas öl?

Garfvaren.

Jo jo men, ditåt lutar det, bror söta!

Skomakare-Åldermannen.

Det var fan sa Filén, titta i kikarn och blekna, nog ska jag opp på spektaklet och se på mamsell Lind, men besitta mej, tar jag inte med mej i fickan en flaska med tilltugg, det är tvärsäkert det. Hvarför reser bror till Stockholm?

Garfvaren.

Jag ämnar köpa mig ett större parti färska hudar.

Skom. Åld.

Hvarför förskrifver inte bror dem ifrån Småln heldre?

Garfvaren.

Det kan väl inte vara brist på nöt i Stockholm heller, tycker jag.

Gesällen (*till jungfrun*).

Tänker lilla jungfrun också fara till Stockholm för att se på mamsell Lind?

Jungfrun.

Hvad vill han med det? han tänker väl inte bjuda mig, kan jag väl tro.

Gesällen.

Kommer aldrig i fråga. Hur står det till annars? — har hon någon liten fästman än, min lilla höna?

Jungfrun (*vänder sig bort*).

Jo pytt fick han veta det — sällan har man fästmän.

Gesällen.

Och det ä' väl inte så sällan heller, min lilla sirapskruka. (*tager henne om lifvet.*)

Machinisten (sotig och svettig uppkommer ur machineriet).

Langa mig hit något att dricka — jag går åt i hettan *(blir varse omfamningen)* hvad tusan är det der? är du galen, Christin? *(går emellan gesällen och jungfrun).*

Gesällen.

Det måtte vara som ett litet helvete der nere i machineriet?

Machinisten.

Jo jo men.

Gesällen.

Men det skadar inte att i tid vänja sig vid det.

Machinisten (till jungfrun).

Hur understår du dig att låta den der slasen omfamna dig!

Jungfrun.

Kors inte ba jag honom om'et.

Machinisten (till gesällen).

Hvad vill ni min fästmö, herre?

Gesällen.

Är ni hennes fästman, herre? det var en sprätthök.

Kapten (till machinisten).

Hvad har machinisten oppe att göra?

Machinisten.

Jag gick bara upp för att vädra mig lite, herr kapten.

Kapten.

En machinist får inte vädra sig — packa sig genast ner till sin machin igen.

Gesällen.

Det är billigt.

Machinisten (till jungfrun).

Det säger jag dej, Christin, att om du låter den der landstrykarn —

Kapten.

Nå, är han döf?

Machinisten (till jungfrun).

Söta Christin! bara du inte talar vid den der krabaten, så ska du, när vi kommit i land, få en hel strut med russin och krakmandel.

Kapten (lägger hand på machinistens axel).

Är han då rent af galen?

Gesällen.

Visst är han galen, (*slår armen om jungfrun*) jag ska göra honom klok igen.

Kapten (skjuter bort machinisten).

Inga resonemanger.

Machinisten.

Jag går — jag går, herr kapten — jag kan bli ursinnig af förtviflan — fördömda befattning!

Kaptenen.

Se så, ner och svalka sej nu (*skjuter ner machinisten*).

Gesällen (*tager ur fickan en flaska och ett bröd*).

Jag tror man tar sig en tryckare på den saken (*dricker*) se så, min sköna, inte är det värdt att vara ledsen för det inte. Skål för hela machineriet!

Lejonet (*uppkommande med 4 apelsiner på en talrick*).

Charmanta apelsiner, på min ära, men så va de också de enda som va qvar, (*till Skom. Åld.*) Tjenare, tjenare, min bästa herr Ålderman!

Skom. Åld.

Åh mjuka tjenare! jag har redan två gånger i dag haft den äran helsa på herrn, men herrn har ass inte obsalverat mig.

Lejonet (*midt emellan Skom. Åld. o. Garfvaren, hållande ut talricken åt den sidan der Garfvaren står*).

Pardonnez moi, min bästa ålderman! jag är så närsynt, så horribelt närsynt.

Skom. Åld.

Herrn lofte komma opp till mig innan resan

till Stockholm, för att uppgöra det der lilla som ännu står oss emellan.

Lejonet.

Hva — hvad var det, min bästa herr ålderman — hva — hva kan det vara? var så god — var så god och förklara er.

Garfvaren (bockar sig vid orden "var så god" och tager en apelsin utan att Lejonet ser det).

Mjuka tjenare!

Skom. Åld.

Herre Gud! den der lilla räkningen på 20 riksdaler, vet jag — — herrn mins ju det.

Lejonet.

Var så god, min herre, och attendera. —

Garfvaren.

Mjuka tjenare (*tager en apelsin till.*)

Lejonet.

Att det är mindre honnett att kräfva mig midt på sjön.

Skom. Åld.

Herrn ä' assinte en bit bättre på landtbacken.

Lejonet.

Jag ber min herre vara så god och —

Garfvaren.

Jag tackar allraödmjukast (*tager den 3:dje apelsinen.*)

Lejonet.

Och besinna hvem ni har för er — jag är en kund som borde smickra er fåfänga, min bästa herr ålderman. Ni är oförskämd, min goda man, ganska oförskämd — håll till godo, håll till godo, min gunstig herre!

Garfvaren (*tager den 4:de apelsinen*).

Jag ber ödmjukast — det är för mycket.

Skom. Åld.

Hade jag flera såna kunder, så fick jag med hustru och barn snart gå barfota, så skomakare jag är.

Lejonet (*häftigt*).

Min gunstig herre! ni kan inte vara i sånt behof af pengar, när ni har råd att göra lustresor till Stockholm, och var öfvertygad att jag ska underrätta alla era kunder om ert uppförande mot mig.

Skom. Åld.

Men, min bästa herre, jag ska väl lefva i Guds namn!

Lejonet.

Ni ska lefva, det är sant — det vill jag medge; men ni ska lefva ett uselt lif, ty — ni är

skomakare (*går upp på akterdäck under det han talar*). Man har väl aldrig hört på maken! — det der borgarefolket har nu inte den minsta skam i sig — var så god mitt herrskap (*presenterar talriken åt friherrinnan, men märker då först apelsinernas bortovaro*) Hva — hvad vill det säga — hur ska jag förstå det — — le diable! jag ber om förlåtelse, mitt nådiga herrskap! — jag hade fyra de allradeliciösaste appelsiner — — men nu — det är otroligt — jag ber så mycket — hvem fan har tagit mina appelsiner! (*skådar ner*) hvad ser jag? — stå inte de der figurerna dernere och mumsa i sej apelsiner — säkert mina som de knipit från mej — kors så'n förargelse! — — mina stora sköna apelsiner! — — jag frågar hela verlden: är det mat för skräddare och skomakare det? — — så tag talriken och ät upp den med (*kastar talriken till dem*) ach, mina nådiga damer, kvilken olycklig malör! föreställ er att — (*fortsätter, under lifliga åtbörder, ehuru ohörbart, samtalet med damerna*).

(*Ifrån aktersalongen höres buller, hvarunder fyra herrar som sutit dernere och spelat kort, upprusa, en af dem med kortleken i hand och den andra med spelprotokollet.*)

Första herrn.

Nenej, go herrar, hvad är det för slag? — Inte går det an att så der behandla hederligt folk — det är säkert att vi spela både med stora och lilla slammen — jag vill våga mitt hufvud på det.

Andra herrn.

Har inte herrn något annat att våga än sådant der lappri, så är det så godt att låta bli — —

jag säger ännu en gång, att vi alldrig öfverenskommit att spela med slamm. När herrn gick i kollt och bygde korthus, hade jag redan lärt att dra min spader.

Tredje herrn.

Herre, jag är ledamot af stora Sällskapet i Stockholm och torde derföre veta hur ett parti hvist ska spelas. (*Till fjerde herrn*) Herrn har visserligen tappat den här Roberten, och är partisk, men jag vädjar till herrns rättskänsla och frågar om vi inte före spelet kom öfverens om att spela med slammar?

Fjerde herrn.

Det kan jag inte så noga erinra mig.

Första herrn.

Nå efter inte herrn så noga erinrar sig det, så gäller våra två röster mot en.

Fjerde herrn.

Jag skulle likväl nästan tro att ingen öfverenskommelse gjordes — ja jag är fullkomligt öfvertygad derom.

Tredje herrn.

Det var ett hyggligt sällskap man råkat ut för.

Andra herrn (med gråten i halsen).

Att tappa tio Robertar med dubbla parier efter hvarandra — d'ä' hårdt. (*Till fjerde herrn*) Min hedersbror, gör opp spelet för mig, för, sanningen att säga, min kassa räcker.

Fjerde herrn.

Kan inte, sa' Packalin.

Andra herrn.

Jag afstår åt dig för en afton den loge jag abonnerat på Kongl. Theatern.

Fjerde herrn.

Nå för Mamsell Linds skull, så får det då gå för denna gång — goherrar, låt oss göra opp spelet.

Första herrn.

Må ske då — det är första gång jag spelt med herrarna och blir också den sista (*lägger spelprotokollet på relingen*) Låt mig se nu — A plus 115 —

Tredje herrn (*gnuggande händerna*).

Ändå en liten styfver!

Första herrn.

B minus 250 —

Andra herrn (*slår sig för pannan*).

Det var den gemenaste otur man kan tänka sig.

(*En vindpust fattar uti protokollet och för bort det. Första och Tredje herrn göra flere fåfänga skutt, för att nappa tag i detsamma*).

Första herrn.

Stopp machin! — fan tog protokollet!

Andra herrn (*glad*).

Gud vare lof! — jag får beträda min loge på Kungliga Theatern.

Kaptenen.

Pass på rodret! en båt lägger till.

Styrman.

Pass på ja.

Kaptenen (*i roparn utåt sjön*).

Lägg till babordsida — stopp machin! — Kast loss en lina der!

(*Några matroser skynda åt babord och kasta ut en lina*).

Kapten.

Fast!

En matros.

Fast ä' de'.

Friherrinnan.

Jag undrar hvad det kan vara för en passagerare.

(*Magistern kommer ombord, bärande vid en läderrem öfver axeln en blecklåda, sådan som botanister bruka den*).

Kapten.

Loss!

Matrosen.

Loss ä' de' ja.

Kapten.

Sätt i gång!

Skom.-Ålderm. (*tager Magisterns hand*).

Är det du, min kära Fredrik! nå det var roligt.

Magistern (*helsar på Åldermannen och Garfvaren*).

God afton, pappa! Åh! se farbror ä' också med. — Jag har varit ute bortom Pettersberg, för att botanisera, och som jag visste att pappa i dag skulle komma med ångbåten, så tog jag mig en ökstock och rodde hit — hur mår mamma och syskona derhemma?

Åldermannen.

Mor din är Gud vare lof frisk och flyger som ett torrt skinn derhemma; men Carin och Christin ha fått kikhostan och båda pigorna ligga i kopporna — men du kommer lagom, min kära gosse, för att få dig sexan — vi tänkte just nu ta oss en risp, ty sjön suger, som salig Kexel brukade säga när han om mornarna blötte sitt ansigte i vatten.

Magistern.

Tack pappa! det låter jag inte säga mig två gånger.

(*Åldermannen, Garfvaren och Magistern begifva sig till förn*).

Friherrinnan.

Hvem var det som kom?

Lejonet (*som skådat genom kikaren*).

Jag tyckte — på min ära, var det icke herrskapets förra Informator.

Fröken (*hastigt*).

Fredrik!

Friherrinnan (*till Fröken, härmande henne*).

Fredrik! — kors hvad det låter familjärt — jag undrar hvem har skickat hit honom. — Jag förbehåller mig, att du inte uppmuntrar honom med några romantiska ögonkast.

Fröken.

Han ville väl möta sin far, kan jag väl tro.

Lejonet.

En för intressant afton, mina damer — en verklig lustresa utan minsta äfventyr — inte så mycket som en matros har fallit i sjön en gång — om vi ändå haft oss en liten storm.

Friherrinnan.

Gud bevara oss för det, min bästa herre.

Lejonet.

För några år sen var jag på en ångbåtsresa mellan Stockholm och Hamburg. Ångfartyget förliste på en liten holme i Östersjön, som, om jag inte bedrar mig, heter Gottland. Det lär vara derifrån som vi få våra charmanta rofvor. Vi hade nära en half mil till land, och ångesten var

förfärlig, isynnerhet bland damerna, ty ingen af dem kunde simma. Ända sen min barndom har jag varit stark simmare och detta kom mig äfven då till pass. Jag tog en dam på hvardera armen och störtade mig i vågorna. På detta sätt lyckades jag rädda samteliga damerna, ty tror herrskapet, jag trampar vatten som en häst.

Friherrinnan.

Ack hvad det måtte vara för en njutning att så der kunna rädda menniskor!

Lejonet.

Isynnerhet att våga lifvet för den man älskar. Ja jag vore färdig önska, att denna ångbåt gick till botten, för att jag måtte få tillfälle visa de tvenne för mitt hjerta dyrbara personer, som här finnas, hela vidden af min gränslösa kärlek och ömhet.

Friherrinnan.

Hvilket ädelt och storsinnadt hjerta!

Magistern (*uppkommande*).

Aurora här! — ska jag våga nalkas henne — våga trotsa hennes mors ovilja! Ach! blott för att få vexla en enda blick med hennne, jag offrade gerna hela mitt lifs lugn, (*går upp på akterdäck, helsar på Friherrinnan och Fröken, af hvilka den förra kallt emottager honom, hvaremot den sednare synes mycket lifvad och samtalar med honom*).

Garfvaren (*hvilken jemte Åldermannen framträder*).

Hvar tog din son vägen, bror?

Åldermannen.

Ve mej, gick han icke opp till Friherrinnan der — är han då rent af tokig? —

Garfvaren.

Går han ännu och slår för den vackra Fröken?

Åldermannen.

Stackars gosse! ännu fortfar han att vara galen i henne — vara kär i en rik Fröken, inte duger det för en stackars ofrälse satan som inte har mer än sin bok och sitt hufvud — nu isynnerhet sedan lika arfsrätten blifvit bifallen, ty nu får hon ärfva lika med sin bror — — den der lika arfsrätten, min bror, kommer att bli en ny nagel i ögat på min son.

Sång N:o 2.

Lika arfsrätten afgjord är,
Hvad qvinnan nu ska blifva tvär
Mot herrar som mot drängar — allt väl —
Ty hon fått mera pengar — ni förstår mig väl.

De' Fröknar hade förr så svårt
Att få en man och det var hårdt;
Nu bli de nog begärda — allt väl —
Ty de' ä' mera värda — ni förstår mig väl.

Bonddottern hade förr ett fel —
Hon ärfde blott en tredjedel;
Nu kan den fromma själen — allt väl —
Få Grefvar uti hälen — ni förstår mig väl.

Garfvaren.

Nej men sicke svart moln der i vester!

Kapten.

Pass på — det kommer en by.

Styrmannen.

Pass på ja.

Friherrinnan (*till Lejonet*).

Kommer det en by? hvad heter den byn?

Lejonet.

Mon tro det kan vara Stora Essingen, ty vi ä' snart i sundet;

Friherrinnan.

Stora Ess — ah — (*nyser till mycket hårdt*).

Lejonet (*lyfter på hatten*).

Ödmjukaste tjenare! välbekommet!

(*En stark blåst, blandad med åska och regn, uppkommer i detsamma, som lyfter af peruken från Lejonets hufvud jemte andra passagerares hattar och parasoller och för dem med sig upp i luften. Alla damerna skrika och springa upp från sina platser. Himlen blir molnbetäckt och mycken villervalla förspörjes ombord.*)

Kapten.

Stilla på edra platser, mitt herrskap! pass väl på i machineriet — styrbord med roret! —

Styrman.

Styrbord ja.

(Passagerarne springa än till ena och än till andra relingen. De fyra spelande herrarne rusa opp sjösjuka ur salongen med kort och intagna spel i händerna).

Kapten *(skriker).*

Om inte herrskapet tiger och är stilla, så svarar jag inte för hur det går.

(Passagerarne skrika till ånyo och stanna förstelnade af förskräckelse).

Chör.

(Sång N:o 3.)

Mel. ur *"Två ord"*.

Rysligt vågorna,
Rysligt vindarna,
Med sina härar mot oss dra.
Hör regnets floder rasa!
Hör åskans vilda sång!
Våra hjertan fylls af fasa
Och vi se vår undergång!
Rysligt vågorna etc.

(Straxt efter slutet af chören, hvarunder Kaptenen högt utdelar sina ordres till besättningen, stöter fartyget på grund med ett förfärligt brakande, hvarvid passagerarne dels kastas mot relingarne och dels falla omkull på däcket, hvarjemte Kaptenen på sin ställning och Styrmannen på sin falla framstupa. Fartyget blir orörligt).

Alla (*ropande om hvarandra*).

Hjelp! hjelp!

Kaptenen (*uppresande sig*).

Stopp machin! — tusan djeflar! hvad är det här!

Flere Matroser.

Vi ha törnat på, herr Kapten!

Kapten.

Hvad fan ä det grund här — (*skriker*) back — back, säger jag.

Machinisten (*framtittande*).

Står inte till, herr Kapten! ena pistonen är skadad och om vi bli flott, så är Kapten tvungen att gå med half machin till Stockholm.

Kapten.

Kors för tunnor tusan! — slå an pumpen — — båtarna klara!

Machinisten.

Hur är det med dig, Christin? kom hit Christin!

Kaptenen (*knuffar ner honom*).

Jag skall ge herrn för Christin jag — (*till besättningen*) gå förut med båten om babord — fira ner babordsankaret — gå akterut med det.

Lejonet (*omgifven af fruntimmerna å akterdäck*).

Släpp mig! släpp mig, säger jag!

Fri-

Friherrinnan (*fattande i Lejonet*).

Öfverge oss inte, min herre! rädda oss! rädda oss, i himlens namn!

Lejonet.

Håll inte i mig så der, mitt herrkap! — i farans stund är man sig sjelf närmast — alla intimare förhållanden upphöra — släpp mig! — om inte herrskapet kan simma, så bara herrskapet dyker försigtigt, så är det alls inte farligt — släpp mig!

Kapten.

Stick på kabeln — för den rätt akterut — låt falla!

Lejonet.

Aj! det börjar sjunka.

Damerna.

Hjelp! hjelp!

Friherrinnan.

Herrn kan ju simma — rädda oss!

Lejonet.

Men om man drar mig i benen, så far jag till botten som en gråsten — släpp mig.

Friherrinnan.

Ack min Gud! ta oss då på armarna.

Lejonet.

På armarna? hur skall jag då kunna röra armarna för att simma! släpp mig, menniska! (*stöter unnan Friherrinnan och de öfriga fruntimmerna och springer ner från akterdäck*).

Friherrinnan.

Den omensklige! hörde ni han kallade mig för menniska?

Magistern (*understödjande Friherrinnan och Fröken*).

Det är ingen fara, mitt herrskap, och i hvad fall som helst ä' mina armar och mitt lif till er tjenst.

Friherrinnan (*synes illamående och anfallen af korta svimningar under hela uppträdet*).

Ack, herr Magister, ni är en engel som himlen skickat till vår hjelp.

(*Magistern sysselsätter sig ifrigt med Friherrinnan, bjuder vatten och gnider hennes tinningar med eau de cologne*).

Lejonet (*springer omkring på för-däck*).

Karlar! skjut nödskott — hvarför skjuter man inte nödskott? — det är nära land — det är bäst att genast kasta sig i och simma dit — om jag bara hade mig ett par åror — finns det inga åror? — hvad är det för ångbåt som inte har åror! — pannan springer säkert i luften — det är rysligt — jag kan inte dö förr'n jag fått höra mamsell Lind — jag vill ta af mig rocken och stöflorna — de förbannade hällorna! (*börjar ta af sig rocken och stöflorna*).

Friherrinnan.

Det svider så i mitt hjerta — jag tror jag fått kräftan i bröstet.

Åldermannen (*stående bredvid Friherrinnan*).

Ja hvad gör det, hennes Nåd, jag har i dag till middan fått mig en hel hummer i magen, och mår inte illa för det.

Kapten.

Hal i, alla man!

(*Ifrån förn drages en lina, hvaruti besättningen fattar*).

Magistern (*till Åldermannen*).

Pappa kan stanna qvar hos damerna — jag skyndar att hjelpa folket dernere (*springer ner*) Go herrar, låt oss alla fatta i och hjelpa till.

(*Passagerarne fatta äfven i linan.*)

Chör.

(Sång N:o 4.)

Mel. *ur Norma.*

Karlarne (*under det de hala*).

Fattom i linan, håll i och dra,
Raskt alle man, så går det nog bra.

Qvinnorna (*med hopknäppta händer*).

Himmel, höre våra böner,
Att vi ditt bistånd röner!

Karlarne.

Fattom i linan etc.

(*Vid slutet af chörn springer linan, så att alla som halat falla baklänges*).

Kapten.

Bra går det — flott ä det — sätt i gång.

(*Fartyget börjar röra sig igen, Vädret blir klart och lugnt*).

Flere Matroser.

Flott ä det — hurra!

Friherrinnan.

Nå Gud vare lof! alldrig ska jag fara mer på något ångfartyg.

Magistern (*springer upp på akterdäck*).

Nå, mitt herrskap, nu är den faran öfverstånden.

Friherrinnan.

Hur ska jag kunna tacka herr Magistern för all bevisad godhet?

Fröken (*till Friherrinnan*).

Jag vill gerna göra det i mammas ställe.

Lejonet (*som fått af sig rocken och stöflorna samt under hela tiden sprungit från den ena platsen till den andra, för att kasta sig öfver bord, men hvarje gång studsat förskräckt tillbaka, under det han öfvat sig i simtagen*).

Jag tror det går igen — det blir vackert igen — fort på med rocken igen — — men — (*letar öfverallt*).

Magistern.

Ser herrskapet, der ha vi lilla Essingen och Mariæberg.

Fröken.

Hvar är det vi ha sjötulln?

Lejonet.

Hvar är mina stöflor? jag begriper inte hvar mina stöflor tagit vägen. (*till gesällen*) Du ser mig misstänkt ut — karl! har du tagit mina stöflor?

Gesällen.

Herre! jag är en rättskaffens gesäll, herre, och, hjerta i min lilla låda, jag tål att någon oförlämpar mig.

Lejonet.

Det är fasligt — man kan bli galen — håren kan rigtigt resa sig på ens hufvud.

Gesällen.

Det vore bra för herrn det, ty nu ser herrn ut i hufvudet som en skållad gris.

Lejonet (*tar sig öfver hjessan*).

Ack det var sannt det — så fördömdt (*tar upp sin näsduk och knyter den kring hufvudet*). Gud

trösta mig — jag kan få vatten i hjernan *(springer opp till damerna).*

Garfvaren (går emot Lejonet och bockar sig djupt).

Tackar ödmjukast för de rara apelsinerna — det var riktigt läckerbischen.

Lejonet (häftigt).

Ur vägen, sakramenskade karl! *(knuffar unnan Garfvaren och skyndar till Friherrinnan)* Var nu trankila mina damer — det är alls ingen fara mer — det bedyrar jag på min ära — — jag ber om förlåtelse, jag går i strumpfötterna — men mina stöflor ha kommit bort för mig.

Ålderman.

Söker herrn sina stöflor? här ä' de *(visar Lejonets stöflor)* men herrn får dem icke förrn jag fått min betalning för dem.

Lejonet.

Är herrn från förståndet? — jag står ju här och alldeles förkyler mig.

Fröken.

När man inte har skodon på sej, så går det väl mycket lättare att trampa vatten — är det inte så?

Magistern (tager stöflorna från Åldermannen).

Se här, min herre, tag dem tillbaka — ert hjeltemod att vilja rädda damerna är åtminstone värdt så mycket *(ger honom stöflorna).*

Friherrinnan (till Lejonet).

Och jag skänker er, å min dotters vägnar, en korg att presentera dem i.

Ålderman (för sig).

Aj, mitt äggöl skar sig!

Friherrinnan.

Herrn har kallat mig för menniska och det glömmer jag aldrig så länge jag lefver.

Lejonet (med stöflorna i hand).

Jag ber så mycket *(för sig sjelf)* så fattalt! — men inte gråter jag för det — — det finns väl någon borgardotter i Stockholm, som betalar både hvad stöflorna och peruken kostar *(går ner och beger sig i salongen).*

Friherrinnan.

Bara vi inte nu bli utan biljetter på spektaklet — jag är olycklig om jag inte får se "Sömngångerskan" i morgon afton.

Magistern.

Jag har tagit en hel loge på första raden och tillbjuder hennes nåd densamma af hela mitt hjerta.

Friherrinnan.

Är det möjligt! ack hvad jag är lycklig — jag är så glad att jag vore färdig omfamna Herr Magistern, men vänta *(till Fröken)* kanske du, Aurore, vill göra det i mitt ställe?

Fröken (fattande Friherrinnans och Magisterns händer).

Ja mamma — af hela mitt hjerta!

Gesällen (till Jungfrun).

Har jungfrun sett Korsfararne?

Jungfrun.

Talpjeser ä' så åbers, tycker jag — tacka vet jag musikpjeser — Lucie och Norma ä' mina favoritstycken.

Gesällen.

Kanske hon kan sjunga också, min lilla kråka — sjung för mig den der rara visan som kallas "Söderlundskan i Norden".

Jungfrun.

Jag har många gånger tänkt på att ge mig till teatern.

Gesällen.

Har hon sett någon dansa i galoscher?

Machinisten (*sticker opp hufvudet*).

Står inte den der fan ännu och kurtiserar henne! (*stiger opp ur luckan och närmar sig*).

Gesällen (*slår armen om jungfruns lif*).

Hvad vi skulle bli för ett lyckligt par — vi tycka om musik båda två — vi skulle gala ifrån morgon till qväll — hvad ska hon med den der dumma machinisten att göra — han ser ju ut som en svedd fårskinspels och derpå tror jag man tar sig en liten puss (*vänder sitt ansigte mot flickan och vill kyssa henne, i trots af hennes motsträfvighet, då machinisten i detsamma sticker in sin hand mellan bådas ansigten och gifver gesällen med flatan deraf ett slag för munnen, hvarvid den sistnämnde, som derigenom fått sot och olja i ansigtet, flat rycker sig tillbaka och börjar torka sig om munnen, medan machinisten under synbar vrede för bort sin fästmö och sedan går ner i machineriet*).

Fröken.

Ack hvilken gudomligt skön utsigt. Hvad Stockholm är förtjusande från Mälarsidan!

(*Utsigten af Kungsholmen med Garnisons-sjukhuset, Kyrkan, Lazarettet och slutligen Eldqvarn med Kungsholmsbron vidtager nu och ses under det kupletterna afsjunges*).

Magistern.

Rätt som det är, ä' vi framme — kan herrskapet se hvad det står mycket folk dernere vid Riddarholmen?

Kapten.

Klart till salut!

Sång N:o 5.

Mel.: *"En ungkarl gör hvad han behagar"* etc.

Åldermannen.

Der ha vi stolta hufvudstaden —
Se hvad han blänker, hela raden!
Allt är ej guld som glimmar der;
Brist på krédit och pengar är.
Men om det gäller sång och flickor,
Då finns det mynt i alla fickor.
Man svälter gerna veckan lång,
Blott man får höra Jennys sång.

Chör.

Men om det gäller etc.

Gesällen.

I almanackan så jag lagar,
Att alla dar bli frimåndagar,
Ty jag vill sprätta alla dar
På Davidsons "Konsert Musart,
Och jag vill äfven, om det gäller,
Se Guerras hästar och mamseller;
Men om jag skall ta plats på vind,
Så skall jag höra Jenny Lind.

Chör.

Och vi ska äfven, om det gäller
Se Guerras hästar och mamseller;
Men om vi ska ta plats på vind,
Så ska vi höra Jenny Lind.

Kapten.

Fyr! — stopp machin!

(*Fyra skott aflossas från fartyget. Damerna hoppa till dervid, men herrarne lyfta på hattarna och hurra*).

Ridån faller.

